

AL HET MOOIS

Hunter Biden

Al het moois

Vertaald uit het Amerikaans door Frans Reusink

HOLLANDS DIEP

AMSTERDAM

2021

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bisseling Literary Agency te Amsterdam

Oorspronkelijke titel: *Beautiful Things*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Gallery Books, een imprint van Simon & Schuster, Inc., New York.

© Hunter Biden, 2021

© Vertaling uit het Amerikaans: Frans Reusink, 2021

© Nederlandse uitgave: Hollands Diep, Amsterdam 2021

© Omslagfoto: Joe Biden

Omslagontwerp Nederlandse editie: Peter de Lange, Amsterdam

Typografie: Crius Group, Hulshout

Foto auteur: © Anthony Tran

ISBN 978 90 488 6171 2

ISBN 978 90 488 6172 9 (e-book)

NUR 320

www.hollandsdiep.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Hollands Diep is een imprint van Overamstel Uitgevers BV

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn familie

hij werd bevangen
door het merkwaardige gevoel
dat alles
mooi
was
daar,
dat het ook altijd
mooi zou blijven
daar.

Uit: 'Nirvana',
van Charles Bukowski

Inhoud

Proloog	9
I. Zeventien minuten	17
2. Requiem	35
3. Opgroeien als een Biden	51
4. Lazarus	71
5. Onderuit	100
6. Burisma	122
7. Van de wereld	140
8. Door de woestijn	156
9. Odyssee in Californië	187
10. Verdwaald op de snelweg	203
11. Redding	217
Epiloog	243
Dankbetuiging	253

Proloog

‘Waar is Hunter?’

Toen ik in november 2019 in de relatieve rust van mijn werkkamer begon met het schrijven van dit boek, bevond ik me midden in een politieke orkaan, waarvan de gevolgen de loop van de geschiedenis konden veranderen.

De president van de Verenigde Staten belasterde mij vrijwel dagelijks vanaf de South Lawn van het Witte Huis. Hij noemde mijn naam tijdens verkiezingsbijeenkomsten om zijn fans op te juttten. ‘Waar is Hunter?’ was in de plaats gekomen van ‘Sluit haar op!’ als zijn standaardleus. Wie dat wilde kon via zijn campagnewebsite zelfs een T-shirt kopen met de tekst WAAR IS HUNTER? Voor 25 dollar, in de maten small tot XXXL.

Niet lang nadat die oorlogsverklaring deel was gaan uitmaken van zijn standaardrepertoire, verschenen er aanhangers met bloedrode MAGA-petjes bij de oprijlaan van het huis dat ik in Los Angeles huurde met mijn vrouw, Melissa, die toen vijf maanden zwanger was. Ze brulden door megafoons en zwaaiden met affiches waarop ik was afgebeeld als de titelheld uit de populaire jeugdboekenserie *Waar is Wally?* Mensen met rode petjes en fotografen achtervolgden

ons in auto's. We belden de politie, en een aantal van onze burens ook, om ze weg te jagen. Maar door de bedreigingen – waaronder een anoniem appje aan een van mijn dochters op school, waarin ze werd gewaarschuwd dat ze wisten waar ze woonde – voelden we ons gedwongen een veiliger heenkomen te zoeken. Melissa was doodsbang: voor zichzelf, voor ons, voor onze baby.

Ik werd het symbool van de angst van Donald Trump dat hij niet herkozen zou worden. Hij verspreidde ontkrachte samenzwerings-theorieën over mijn werk in Oekraïne en China, ondanks het feit dat zijn eigen kinderen miljoenen hadden opgestreken in China en Rusland, en ondanks het feit dat zijn voormalige campagne-manager in de gevangenis zat omdat hij nog veel meer miljoenen uit Oekraïne had witgewassen. Dat deed hij terwijl zijn schimmige buitenlandbeleid, onder leiding van zijn persoonlijke advocaat Rudy Giuliani, voor iedereen aan het licht kwam.

Het was een voorspelbare tactiek, rechtstreeks afkomstig uit het draaiboek van zijn mentor op het gebied van zwarte magie, Roy Cohn, de grote tovenaars van het mccarthyisme. Ik had verwacht dat de president het veel persoonlijker zou maken en ook veel eerder gebruik zou hebben gemaakt van de demonen en verslavingen waarmee ik jarenlang heb geworsteld. Al in een veel vroeger stadium had hij die tactiek immers overgelaten aan zijn trollen. Op een ochtend zat ik aan het boek te werken toen ik Matt Gaetz op de televisie zag, een Congreslid uit Florida en een trawant van Trump, die een tijdschriftartikel voorlas waarvan de details rechtstreeks in de notulen terecht kwamen van de hoorzitting van de Commissie voor Juridische Zaken van het Huis over impeachmentbepalingen.

'Ik wil niet spotten met iemand die een drank- en drugsprobleem heeft [...],' zei Gaetz, die grinnikend voor de camera stond terwijl hij spottte met mijn drank- en drugsprobleem.

'Nogmaals, ik vel [...] geen oordeel over de problemen waarmee sommigen in hun persoonlijke leven kampen,' vervolgde Gaetz, terwijl hij een oordeel velde over mijn persoonlijke leven.

Die teksten kwamen uit de mond van iemand die ooit was gearresteerd omdat hij onder invloed had gereden in de BMW van zijn vader en tegen wie de aanklacht wegens dat feit later op mysterieuze wijze werd ingetrokken. Alles om het reality-tv-verhaal op de rails te houden.

Maar dat doet er allemaal niet toe in een orwelliaans politiek klimaat waarin niets is wat het lijkt. Trump dacht dat hij, als hij mij kapot kon maken, en in het verlengde daarvan mijn vader, elke fatsoenlijke kandidaat van welke partij dan ook uit de weg kon ruimen, terwijl hij intussen de aandacht afleidde van zijn eigen corrupte gedrag.

Waar is Hunter?

Ik ben gewoon hier. Ik heb wel voor hetere vuren gestaan, en die heb ik overleefd. Ik heb grote successen behaald en diep in de put gezeten. Met een moeder en een klein zusje die om het leven kwamen toen ik twee was, met een vader die als veertiger leed aan een levensbedreigend hersenaneurysma en aan embolie, en met een broer die veel te jong overleed aan een gruwelijke vorm van hersenkanker, kom ik uit een familie die is getekend door rampzalige gebeurtenissen en die met elkaar is verbonden door een indrukwekkende, onverbreekelijke liefde.

Ik ga nergens naartoe. Ik ben geen curiosum of onbetekenend voorvalletje in een bepaald moment in de geschiedenis, zoals ik in de cartooneske aanvallen op mij altijd wordt afgeschilderd. Ik ben geen Billy Carter of Roger Clinton, God zegene hen. Ik ben niet Eric Trump of Donald Trump jr.: ik heb voor anderen dan mijn vader gewerkt, ik ben zelf opgeklommen en zelf ten onder gegaan. In dit boek zal ik daarvan getuigen.

De feiten: ik ben een eenenvijftigjarige vader die drie prachtige dochters heeft grootgebracht – van wie er twee op de universiteit zitten en een vorig jaar is afgestudeerd op de rechtenfaculteit – en die een éénjarige zoon heeft. Ik heb academische titels behaald op Yale Law School en Georgetown University, waar ik ook heb gedo-

ceerd in het masterprogramma van de School of Foreign Service.

Ik was topmanager bij een van de grootste financiële instellingen van het land (later overgenomen door de Bank of America), heb mijn eigen internationale bedrijven opgezet en werkte als advocaat voor Boies Schiller Flexner, dat een aantal van de grootste en meest complexe organisaties in de wereld vertegenwoordigt.

Ik was lid van de raad van bestuur van Amtrak (benoemd door de Republikeinse president George W. Bush) en voorzitter van het bestuur van het Wereldvoedselprogramma USA, een non-profitorganisatie die deel uitmaakt van de grootste hongerbestrijdingsorganisatie ter wereld. Als vrijwilliger van het Wereldvoedselprogramma reisde ik naar vluchtelingenkampen en door natuurrampen verwoeste gebieden in de gehele wereld: Syrië, Kenia, de Filipijnen. Ik heb samen met getraumatiseerde gezinnen in woningen gezeten die van aluminium zeecontainers waren gemaakt, en bracht vervolgens leden van het Congres op de hoogte of overlegde direct met staatshoofden over de beste manier om zo snel mogelijk levensreddende hulp te kunnen bieden.

Daarvóór lobbyde ik voor jezuïtische universiteiten. Ik hielp fondsen te werven voor mobiele tandheelkundige klinieken in het aan zijn lot overgelaten Detroit, voor naschoolse trainingsprogramma's voor onderwijzers in lage-inkomensbuurten in Philadelphia, en voor een psychiatrisch ziekenhuis voor kansarme en gehandicapte veteranen in Cincinnati.

Wat ik wil zeggen: ik heb betekenisvol werk gedaan voor betekenisvolle mensen. Het is zonder meer zo dat mijn achternaam deuren heeft geopend, maar mijn capaciteiten en prestaties spreken voor zichzelf. Soms kruisten die prestaties met de invloedssferen van mijn vader tijdens diens twee termijnen als vicepresident, maar had dat anders gekund dan? Waar ik me wel in heb vergist is dat Trump president zou worden en, eenmaal in functie, straffeloos en wraakzuchtig zou optreden voor zijn eigen politieke gewin.

Dat ligt aan mij. Dat ligt aan ons allemaal.

En dan het volgende: ik ben ook alcoholist en drugsverslaafde. Ik heb crack gekocht in de straten van Washington DC, en mijn eigen crack gefabriceerd in een hotelbungalow in Los Angeles. Ik had zoveel behoefte aan alcohol dat het me niet lukte de wandeling van de slijterij naar mijn flat, één blok verderop, te maken zonder de fles te openen om een slok te nemen. In de afgelopen vijf jaar is mijn huwelijk van twintig jaar op de klippen gelopen, heb ik pistolen op me gericht gehad en op zeker moment was ik compleet van de radar verdwenen: ik woonde in motels langs de snelweg voor 59 dollar per nacht, waarmee ik mijn gezin nog meer de stuipen op het lijf joeg dan mezelf.

Die diepe val volgde niet lang na het moment dat ik mijn broer Beau, de beste vriend die ik ooit heb gehad en degene van wie ik in de hele wereld het meest hield, in mijn armen had toen hij zijn laatste adem uitblies. Beau en ik spraken vrijwel elke dag van ons leven met elkaar. We maakten als volwassenen bijna even vaak ruzie als dat we samen lachten, maar we beëindigden nooit een gesprek zonder dat een van ons zei: ‘Ik hou van je’, en de ander antwoordde: ‘Ik hou ook van jou.’

Nadat Beau was overleden voelde ik me eenzamer dan ooit. Ik verloor alle hoop.

Daarna is het me gelukt uit dat donkere, macabere dal te kruipen. Dat leek begin 2019 nog ondenkbaar. Ik had nooit kunnen herstellen zonder de onvoorwaardelijke liefde van mijn vader en de eeuwigdurende liefde van mijn broer, die ook na zijn dood bleef bestaan.

De liefde tussen mij en mijn vader en Beau – de meest intense liefde die ik ooit heb gekend – vormt het hart van dit boek. Het is een liefde die mij in staat heeft gesteld door te zetten, omringd door mijn eigen demonen en onder de gigantische druk van de wereld om me heen, waaronder de tomeloze woede van een president.

Het is een liefdesverhaal dat kenmerkend is voor de familie Biden, wat wil zeggen dat het een gecompliceerd verhaal is: tragisch,

menselijk, emotioneel, geduldig, met grote gevolgen, en uiteindelijk verlossend. Die liefde gaat door, wat er ook gebeurt. Mijn vader heeft vaak gezegd dat Beau zijn ziel was, en ik zijn hart. Daarmee heeft hij de kern wel te pakken.

Ik heb vaak aan die woorden gedacht als ze betrekking hadden op mijn leven. Beau was ook mijn ziel. Ik heb geleerd dat het voorstelbaar is om door te leven zonder ziel, zolang je hart nog klopt. Maar om erachter te komen hóé je verder moet leven als je ziel is weggerukt – als die ziel zo volledig is uitgedoofd dat je op een gegeven moment midden in de nacht crack staat te kopen bij een benzinestation in Nashville, Tennessee, of smacht naar de kleine flesjes drank in de minibar op je hotelkamer terwijl je met de koning van Jordanië in diens paleis in Amman zit – dat is toch iets problematischer.

Er zijn miljoenen anderen die zich nog steeds in de duisternis bevinden waar ik ook was, of nog veel erger. Hun omstandigheden zijn dan misschien anders, ze hebben misschien veel minder financiële middelen, maar de pijn, de schaamte en de uitzichtloosheid die verslaving met zich meebrengt, zijn voor iedereen hetzelfde. Ik heb in die crackmotels gewoond. Ik heb tijd doorgebracht met ‘dat soort’ mensen; ik ben met ze meegereden, ik heb met ze over straat gezworven, ik ben knetter stoned met ze geworden. Daardoor heb ik buitengewoon veel empathie gekregen voor mensen die worstelen met grote problemen en zich van moment tot moment door het leven slepen.

Maar zelfs op het dieptepunt van mijn verslaving, toen ik me in de meest naargeestige oorden bevond, ben ik op bijzondere dingen gestuit. Ik werd hartelijk tegemoet getreden door mensen die door de maatschappij als paria's worden beschouwd. Eindelijk zag ik in dat we allemaal met elkaar zijn verbonden door gemeenschappelijke menselijke eigenschappen, misschien zelfs door een gemeenschappelijke Schepper.

Ik heb nogal een onwaarschijnlijke levensloop voor dit soort

bekentenissen. Geloof me, dat begrijp ik. Maar hoe wanhopig, gevaarlijk en idioot die levensloop vaak ook is, toch komen er veel fundamentele, positieve contacten in voor.

Ik wil graag dat die mensen die zich nog in de donkere kelder van een alcohol- of drugsverslaving bevinden, zichzelf herkennen in mijn hopeloze toestand en vervolgens hoop putten uit mijn ontsnapping, tenminste, tot op dit moment. We zijn allemaal alleen in onze verslaving. Het maakt niet uit hoeveel geld je hebt, wie je vrienden zijn, uit wat voor soort gezin je komt. Uiteindelijk zullen we het allemaal zelf moeten oplossen – dag in, dag uit.

En ik wil benadrukken, op een eerlijke en nederige manier, en met niet geringe bewondering, dat de liefde van mijn familie voor mij de enige effectieve verdediging was tegen de vele demonen die ik op mijn pad ben tegengekomen.

Het was niet gemakkelijk om dit boek te schrijven. Soms was het zuiverend, soms ook lokte het verlangen uit. Meer dan eens ben ik weggelopen van achter mijn bureau terwijl ik bezig was mijn gedachten op te schrijven van de laatste vier jaar, waarin ik rondliep in de woestijn van alcoholisme en crackverslaving. Die herinneringen waren dan zo adembenemend, zo verontrustend of soms nog zo dichtbij dat ik even pauze moest nemen. Er zijn momenten geweest waarop ik letterlijk zat te trillen, mijn maag voelde samentrekken en mijn voorhoofd begon te zweten op een manier die ik maar al te goed kende.

Toen ik nog geen jaar nuchter was en net was begonnen dit boek te schrijven, bleef crack het eerste waar ik elke ochtend bij het wakker worden aan dacht. Dat groeide uit tot een soort koortsachtig herbeleven van de oorlog, waarbij ik de rituelen van mijn verslaving minutieus onderzocht, sneue stap voor sneue stap – zonder de drugs, en met Melissa die naast me lag te slapen. Ik stak mijn arm uit naar het tafeltje naast mijn bed en zocht naar een stukje crack. Ik stelde me voor dat ik een stukje had gevonden, stelde me daarna

voor dat ik het in een pijp deed, die aan mijn lippen zette, dat ik de pijp aanstak met een aansteker en dan de sensatie beleefde waarin ik me volledig lekker voelde. Dat was de aller aanlokkelijkste, aller verleidelijkste...

Dan betrapte ik mezelf en stopte. Melissa werd wakker en er begon een nieuwe dag, zonder al die onzin. Mijn vader belde terwijl hij bij een voorverkiezing was in Iowa, Texas of Pennsylvania. Mijn oudste dochter belde me vanaf de rechtenfaculteit in New York en vroeg me of ik het werkstuk had bekeken dat ze me had gestuurd. En er cirkelde een havik rond boven de canyon waar ik vanuit het raam op uitkeek, zo plagerig, zo pesterig, zo mooi, en het enige waaraan ik kon denken was Beau. Maar hoe ver ik inmiddels ook was gekomen, die slechte tijd van vroeger voelde nooit heel ver weg.

Dit is het verhaal van de reis die ik heb gemaakt, van die periode tot waar ik nu ben.

Hoofdstuk een

Zeventien minuten

Aan het eind van de ochtend van 29 mei 2015 hebben we Beau van de beademing gehaald. Hij was bewusteloos en ademde nauwelijks nog. Artsen van de intensive care van het Walter Reed National Military Medical Center in Bethesda, Maryland, zeiden tegen ons dat hij een paar uur nadat ze de tracheotomiebuis hadden verwijderd zou overlijden. Ik wist dat hij het langer zou volhouden, want zo was Beau. Ik zat aan de rand van het bed van mijn grote broer en hield zijn hand vast.

Er stonden ook veel familieleden bij het bed – vierentwintig Bidens die de kamer in en uit slopen, door de ziekenhuisgangen liepen, in gedachten verzonken, en wachtend. Ik week niet van Beaus zijde.

De ochtend ging langzaam over in de middag, daarna werd het avond, daarna diep in de nacht. De zon kwam weer op, waarvan de stralen ternauwernood door de dichtgetrokken rolgordijnen in de kamer schenen. Het waren verwarrende, kwellende uren: ik hoopte op een wonder voor mijn broer, maar tegelijkertijd wilde ik dat er een einde aan zijn lijden zou komen, ik wenste beide in hetzelfde gebed.

Nog meer uren verstreken. Ik zat voortdurend tegen Beau te praten. Ik fluisterde in zijn oor hoeveel ik van hem hield. Ik zei dat ik wist hoeveel hij van mij hield. Ik zei tegen hem dat we altijd samen zouden zijn, dat niets ons kon scheiden. Ik vertelde hem hoe trots ik op hem was, hoe hard hij had gevochten om het vol te houden, met operaties en bestraling en een laatste experimentele ingreep, waarbij een speciaal geconstrueerd virus in zijn tumor was geïnjecteerd, direct in zijn hersenen.

Hij had gewoon geen kans.

Hij was zesenzeventig.

Maar vanaf het moment van de diagnose, minder dan twee jaar daarvoor, en tijdens al die ingrepen, bestond Beaus mantra voor mij uit drie woorden: 'Al het moois.' Hij bleef maar zeggen dat we, als hij weer beter was, ons alleen nog maar zouden richten op de grenzeloze schoonheid van de wereld, en die zouden ontwikkelen. 'Al het moois' werd een verzamelnaam voor relaties, plekken en momenten – voor alles. Als dit eenmaal voorbij was, zei hij, zouden we samen een advocatenkantoor beginnen en alleen maar aan 'al het moois' werken. We zouden in de schommelstoelen op de veranda van het huis van onze ouders zitten en genieten van 'al het moois' dat zich voor ons uitstreckte. We zouden ons baden in 'al het moois' dat onze kinderen en gezinnen zouden worden in de verschillende perioden van het leven.

Het was onze code voor een nieuwe kijk op het leven. Nooit meer zouden we toelaten dat we te moe zouden zijn, te afgeleid, te cynisch, te zeer uit het veld geslagen door een of ander obstakel dat het leven op ons pad had geworpen, om te *kijken*, om te *zien* en om *lief te hebben*.

'Ik hou van je, ik hou van je, ik hou van je.'

Ik had opeens een heel korte herinnering aan het eerste en belangrijkste moment in mijn leven. Ik weet niet precies hoeveel daarvan is gebaseerd op familie verhalen en nieuwsberichten die ik in

de loop van de jaren heb gehoord of gelezen en hoeveel ervan weggedrukte herinneringen zijn die zich eindelijk naar de voorgrond hebben gedrongen.

Maar het is een levendige herinnering.

Het is 18 december 1972. Mijn vader, voor het eerst kandidaat, heeft zojuist de strijd om een Senaatszetel voor Delaware gewonnen. Drie weken na de verkiezingen werd hij dertig, waarmee hij precies oud genoeg was om tijdens de eedaflegging in januari te voldoen aan de minimumleeftijd om plaats te nemen in de Senaat. Hij is die dag in Washington DC om gesprekken te voeren met het personeel voor zijn nieuwe baan. Mijn moeder Neilia, mooi en briljant, en ook pas dertig, heeft mij, mijn oudere broer Beau en ons kleine zusje Naomi meegenomen om kerstinkopen te doen in de buurt van onze opknapwoning in Wilmington.

Beau is bijna vier. Ik ben bijna drie. We zijn een jaar en een dag na elkaar geboren, bijna een Ierse tweeling dus.

Voor mijn geestesoog gebeurt er dan het volgende: ik zit achter in de ruime witte Chevrolet stationwagen, achter mijn moeder. Beau zit ook achterin, naast mij en achter Naomi, die we allebei Caspy noemen: een bleke en mollige baby, die dertien maanden daarvoor als uit het niets in ons gezin leek te zijn gekomen en die we hebben vernoemd naar een van onze favoriete cartoonhelden: Casper het vriendelijke spookje. Ze ligt diep te slapen op de passagiersstoel, ingestopt in een kinderzitje.

Ineens zie ik dat het hoofd van mijn moeder naar rechts valt. Ik herinner me verder niets over haar houding: de blik in haar ogen, de uitdrukking van haar mond. Alleen dat haar hoofd naar rechts zwaait. Op datzelfde moment duikt mijn broer recht op mij af, of hij wordt naar mij toe geslingerd.

Dat is alles. Het gebeurt in een flits, een spastisch en chaotisch moment: terwijl mijn moeder afremt en een vierbaanskruising op rijdt, worden we van opzij aangereden door een vrachtwagen die maiskolven vervoert.

Mijn moeder en mijn kleine zusje zijn vrijwel op slag dood. Beau werd uit het wrak gehaald met een gebroken been en talloze andere verwondingen. Ikzelf had een ernstige schedelbreuk.

Het volgende dat ik me herinner is dat ik wakker word in een ziekenhuis, terwijl Beau in het bed naast het mijne ligt, helemaal onder de pleisters en in het verband, alsof hij zojuist een aframmeling heeft gekregen op het schoolplein. Terwijl ik naar hem kijk, vormt hij met zijn lippen vier woorden tegen mij: 'Ik hou van je. Ik hou van je. Ik hou van je.'

Zo begint ons verhaal. Sinds die eerste momenten van mijn leven waarvan ik me bewust ben, is Beau mijn beste vriend, mijn zielsverwant, mijn richtpunt.

Drie weken later werd papa ingezworen in de Senaat, op onze ziekenzaal.

Beau zat in zijn tweede termijn als procureur-generaal van Delaware en was de vader van een jonge dochter en zoon toen hij van de artsen de diagnose glioblastoma multiforme kreeg: hersenkanker.

Het was waarschijnlijk dat die al minstens drie jaar in zijn hoofd had gewoekerd. In het najaar van 2010, ongeveer een jaar nadat hij was teruggekeerd van zijn uitzending naar Irak, klaagde Beau over hoofdpijn, gevoelloosheid en verlamingsverschijnselen. Destijds schreven de artsen zijn symptomen toe aan een beroerte.

Daarna hielden we Beaus ontwikkeling scherp in de gaten. Er leek iets vreemds aan de hand te zijn. Beau grapte tegen zijn vrienden dat hij plotseling muziek hoorde. Voor mij was dat geen grap: het was eng. Hij wist niet wat er aan de hand was, maar achteraf weet ik wel zeker dat de tumor op een deel van zijn hersenen drukte waardoor er auditieve hallucinaties werden veroorzaakt: een gezwel dat tegen een zenuwcel drukt waardoor een andere zenuwcel wordt geactiveerd, en ineens hoor je Johnny Cash op de achtergrond spelen. Dat is wat er met Beau aan de hand was.

Maar aan het begin van de avond van een warme augustusdag in

2013 keek ik in een plattelandsziekenhuis in Michigan City, Indiana, met afgrijzen toe terwijl Beau een epilepsieaanval te verduren kreeg. Dat bevestigde dat er onheilspellender krachten aan het werk waren. De dag daarvoor had Beau met zijn vrouw en kinderen zoals gebruikelijk de jaarlijkse elf uur durende autorit vanuit Delaware gemaakt om vakantie te vieren aan Lake Michigan, niet ver van de plek waar mijn toenmalige vrouw Kathleen was opgegroeid. Ik was die dag bij het zomerhuis gearriveerd nadat ik het weekend had gediend bij de us Navy Reserve in Norfolk, Virginia, en was me net aan het omkleden om me aan te sluiten bij het gezelschap in het huis van de neef van Kathleen, één blok verderop, toen ik Beau en onze gezinnen zag teruglopen op de oprit. Iedereen om hem heen was in paniek.

Beau bleef maar zeggen dat het prima ging. Maar het was duidelijk dat hij het moeilijk had: hij liep gebogen en kon moeilijk zijn evenwicht bewaren. We reden met hem naar het plaatselijke ziekenhuis, waar verpleegkundigen op het punt stonden een MRI te maken toen hij zijn epileptische aanval kreeg. Het was vreselijk, als in een scène uit *The Exorcist*. De geweldsuitbarsting in zijn lichaam kwam tot uiting in stuiptrekkingen en verkrampingen: je kon zien dat er bijna letterlijk een storm woedde in zijn hersenen. Het leek nooit op te houden. Ik voelde me hulpeloos: ik wilde de pijn wegnemen die mijn broer voelde, maar er was niets wat ik kon doen.

Niets.

Toen de storm eindelijk was uitgeraasd, werd Beau met spoed per helikopter overgebracht naar het Northwestern Memorial Hospital in Chicago. Zijn vrouw Hallie en ik gingen er met mijn auto achteraan en legden de route op topsnelheid af, waardoor de rit van gewoonlijk zeventig minuten nu maar de helft van de tijd duurde. Tegen de tijd dat wij aankwamen, was er inmiddels een MRI van Beau gemaakt. De arts liet ons de foto's zien.

Ik was opgelucht. Ik had sinds Beaus beroerte inmiddels zoveel herenfoto's gezien dat ik precies dacht te weten wat er aan de hand was.

‘Dat is gewoon het infarct,’ zei ik, waarbij ik wees naar het deel van de hersenen dat was beschadigd door de beroerte. Op die plek was een onduidelijke schaduw te zien.

De chirurg, een van de beste van het land, zuchtte diep en keek me vriendelijk aan.

‘Hunter,’ zei hij ernstig, ‘ik denk dat dat een tumor is.’

‘Geen sprake van,’ hield ik vol. ‘Hij bevindt zich precies... Ik heb nu al langer dan een jaar naar dit soort foto’s gekeken. Dat is precies de plek waar de beroerte plaatsvond, precies waar hij plaatsvond.’

‘Nou, dat weet ik allemaal niet,’ zei de chirurg. ‘Maar dit ziet eruit als een tumor.’

We vlogen met Beau terug naar huis en brachten hem naar het Thomas Jefferson University Hospital, vlakbij, in Philadelphia. Daar werd bevestigd dat het een tumor was.

Een paar dagen later stapten Beau en ik op het vliegtuig naar Houston voor een afspraak met een hersenchirurg van het MD Anderson Cancer Center van de University of Texas.

Glioblastoma multiforme is een doortrapte, meedogenloze verschrikking. Na de eerste operatie zeiden de artsen tegen Beau dat deze geslaagd was, dat alle tumordelen, voor zover ze die hadden kunnen zien, waren verwijderd, maar dat dit de meest agressieve vorm van kanker was – het slechtst denkbare geval. Niemand had Beau de cijfers gegeven – de overlevingskansen – maar die vroeg ik later, toen ik met alleen pa en de chirurg in de kamer zat. Daarna zocht ik het na op internet, om er zeker van te zijn dat de overlevingskans die hij had genoemd juist was: minder dan 1 procent. Patiënten leven na de diagnose gemiddeld nog veertien tot achttien maanden, en van de paar patiënten die het langer volhouden dan vijf jaar is de levenskwaliteit ‘draaglijk’, zoals dat wordt genoemd.

Het was een doodsvonnis.

Eerst geloofde ik het niet, en daarna werd ik kwaad: ik wist zeker dat de artsen de tumor niet hadden opgemerkt toen ze hadden

vastgesteld dat hij een beroerte had gehad. Zou de uitkomst anders zijn geweest als ze de tumor eerder hadden gevonden? Dat is een andere, onbeantwoordbare vraag.

Nu zaten Beau en de anderen in dezelfde onoplosbare situatie als waarin al die patiënten en gezinnen zich bevinden na een diagnose die minimale kansen biedt. We zetten alles in op wat vrijwel zeker een verloren zaak was. Niet in staat, niet bereid of gewoon te bang om iets anders te doen besloten we een strijdbaar optimisme te hanteren over de medische behandeling die door Beaus artsen raadzaam werd geacht. In de eenentwintig maanden die volgden, behoorden nog twee grote hersenoperaties, chemotherapie en onmenselijke bestralingen tot de aanbevolen behandelmethoden – die uiteindelijk allemaal nutteloos bleken.

Als ik het nog een keer over mocht doen, was ik er nooit mee akkoord gegaan om Beau volgens het standaardprotocol te behandelen, en dat geldt zeker voor de bestraling. Gezien de minimale kans dat hij hier doorheen zou komen op een manier die nog enigszins deed denken aan hoe hij daarvoor was, en gezien de pijn en de schade die de behandeling tot gevolg had – moeilijk kunnen praten, niet meer in staat zelf schoenen aan te trekken – was het bijna barbaars. Maar op dat moment, als je bent overgeleverd aan die briljante, toegewijde en meedenkende specialisten, lijkt zelfs de kleinste kans het waard om uit te proberen.

Onze laatste toevlucht kende veel risico's en had een onzekere uitkomst: een injectie in zijn hersenen met een biologisch middel dat werd ontwikkeld door een onderzoeksoncoloog die werd gefinancierd door het MD Anderson. We wisten dat de kansen dat het zijn voortschrijdende kanker tot staan zou brengen minder dan minimaal waren, maar we hoopten op een wonder.

Hopen op een wonder is een oxymoron. Een wonder is per definitie iets waar een rationeel denkend mens niet op kan vertrouwen. Dan moet je je op een hardnekkige manier afgrenzen van je rationele gedachten, in een tijd waarin je juist allerlei beredeneerde en

rationele beslissingen neemt. In het geval van Beau betekende dat alles van het plannen van de reeks afspraken met artsen en het in de gaten houden van zijn dieet tot het vaststellen wie hem zou helpen bij het aankleden. Die banaliteiten hoopten zich al snel op tot een soort geïmproviseerd altaar van het mystieke, het magische, het onverklaarbare. We wisten dat deze behandeling een laatste strohalm was, een smeekbede.

De fase tot aan die laatste, wanhopige ingreep en de relatief korte tijd die erop volgde was ook de laatste prachtige periode die ik met mijn broer heb beleefd.

De week voor die laatste ingreep in het MD Anderson vlogen Beau en ik samen naar Houston. We verbleven in een hotelsuite op een kilometer of twee van het ziekenhuis en wandelden daar elke dag heen voor alle onderzoeken en medicijnen die nodig waren om hem voor te bereiden op de behandeling. Mama en papa zouden komen op de dag van de operatie.

Beau functioneerde inmiddels zo slecht dat ik zijn sokken en schoenen bij hem moest aantrekken, hem moest helpen als hij naar het toilet wilde en hem in en uit de douche moest helpen. Kort nadat we in Houston waren geland, kregen we ruzie toen ik probeerde een app op zijn telefoon te installeren die hem kon helpen bij het reguleren van zijn ademhaling, die onregelmatig was. Beau raakte geïrriteerd toen het hem niet lukte het op de juiste manier te doen en dacht vervolgens dat ik me daaraan ergerde. Ik vond het vreselijk dat ik hem moest uitleggen dat het anders in elkaar zat: dat ik er ongehoord verdrietig van werd om te moeten toezien dat mijn oudere broer niet in staat was de instructies op te volgen over zoiets simpels als in- en uitademen.

De tijd die we die week samen waren, brachten we afwisselend door met een soort lijdzaam afwachten en lachen om de stomste dingen. We voerden geen zware gesprekken in de zin van ‘dit was het dan’; we hebben de behandeling op geen enkele manier belemmerd.

We bereidden ons niet voor op allerlei ‘stel dat’-scenario’s. We wisten allebei intuïtief wat er moest gebeuren. Beau wilde het zichzelf simpelweg niet toestaan om zich voor te bereiden op het ergste. De anderen schikten zich naar zijn houding.

Papa belde zoals altijd om de haverklap op en vroeg dan of alles in orde was en of hij iets kon doen. Mijn antwoorden waren eigenlijk altijd hetzelfde: ja, en nee. Uit die antwoorden begreep hij wat hij wilde weten: in ingewikkelde tijden als deze konden hij, Beau en ik communiceren op een soort non-verbale frequentie die we hadden ontwikkeld tijdens eerdere tegenslagen en tragedies. Als we meer zouden zeggen, liepen we het risico dat we de betovering zouden verbreken en ons op een terrein zouden begeven waar we geen van allen wilden zijn.

Het was niet zo dat we niet hadden nagedacht over meer realistische mogelijkheden. Ze hoefden alleen nu niet uitgesproken te worden. Het was niet zo dat ik niet wist wat Beau voor mij wilde, of dat ik niet wist wat ik moest doen. Het was niet zo dat hij antwoorden had waarover ik niet beschikken kon, of andersom.

Een onderwerp waarover we wel hardop spraken was hoe hij zijn kandidatuur voor het gouverneurschap van Delaware moest regelen na zijn operatie. Politiek zit de Bidens in het bloed. De huidige Democratische gouverneur kon zich niet meer verkiesbaar stellen, en Beau had het jaar daarvoor aangekondigd dat hij niet herkozen wilde worden als procureur-generaal, zodat hij zich kon concentreren op de strijd om het gouverneurschap in 2016. De ongebruikelijke beslissing om de publieke dienst te verlaten terwijl je twee jaar later een andere positie ambieert, voedde de speculaties over zijn gezondheid. We waren allemaal op de hoogte van de statistische kansen die zijn diagnose met zich meebracht, maar Beau benaderde het alsof de behandelingen zouden aanslaan, en dat deden wij daarom ook – ondanks die vervloekte statistieken.

De hele week lang waren we buitengewoon hoopvol, over alles. Die manier van denken van Beau had weinig met bijgeloof te ma-

ken. Hij liep elke dag naar het ziekenhuis als een pelgrim die een heilige plaats bezoekt en was ervan overtuigd dat er alleen maar goede dingen uit zouden voortkomen, dat hij kon genezen. De artsen en het verplegend personeel, van wie we de meesten wel kenden van de twee eerdere operaties die hij hier had ondergaan, groeiden bijna uit tot heiligen die in staat waren tot bovenaardse dingen.

Ik herinner me met name hoezeer Beau gefascineerd was door de anesthesist, een geweldige kerel met buitengewoon doordringende blauwe ogen – net zulke blauwe ogen als mijn broer, trouwens. Hij intrigeerde Beau, en Beau had het voortdurend over het kalmerende effect dat die ogen op hem hadden. Die ogen waren het laatste wat Beau zag voor zijn twee eerdere craniotomieën, en het eerste waar hij na de operatie mee wakker werd of waarvan hij zich bewust was. Diezelfde anesthesist kalmeerde Beau voorafgaand aan een MRI omdat hij bang was voor kleine ruimten. Die twee leken elkaar zonder woorden te begrijpen terwijl ze elkaar met die identieke, diepbloauwe ogen aankeken.

Eenmaal terug in het hotel moesten we lachen om de dingen waar we altijd om moesten lachen. Ik lag in bed naast Beau en dan keken we op mijn laptop naar films en tv-programma's, en ik bleef bij hem totdat hij in slaap was gevallen. We keken eindeloos veel afleveringen van *Curb Your Enthusiasm* en *Eastbound & Down*, beide lievelingsseries van Beau waarin het soort krankzinnige humor voorkomt waar hij zo dol op was. Maar zelfs bij deze series lachte hij iets minder dan normaal, leek hij het iets minder leuk te vinden. Het werd moeilijker voor hem de verhaallijnen te volgen en zijn aandacht er voortdurend bij te houden.

We kwamen niet vaak van de kamer af. Soms aten we beneden, in het restaurant van het hotel, op een van de avonden gingen we naar de bioscoop, en op een dag kwamen er twee vrienden van Beau met het vliegtuig om hem te verrassen met een bezoek. Op een van de middagen waagden we ons in een winkel om de hoek waar westernkleding werd verkocht. Hij koos een paar bij elkaar passende,

potsierlijk lichtrode westernhemden – met drukknopen, zodat hij ze zelf gemakkelijk kon aantrekken – die hij combineerde met een nieuwe blauwe spijkerbroek. Ik probeerde hem ervan te overtuigen dat hij dan ook een cowboyhoed moest kopen, maar daar trapte hij niet in. Zo ver heen was hij nog niet. Daarom kocht ik hem maar.

Ik koesterde die dagen zo goed ik kon. Als ik er nu op terugkijk, begrijp ik dat die week vooral een ritueel was dat we beiden uitvoerden om ons voor te bereiden op wat er ging komen.

Aanvankelijk leek alles goed te verlopen. Na de operatie hadden we nog niet met de arts gesproken die de operatie had uitgevoerd, maar in de verkoeverkamer was Beau spraakzaam en positief gestemd. Mama, papa en ik bleven bij hem in de buurt, gehuld in ziekenhuis-kleding. Ik bleef daar nadat onze ouders waren vertrokken naar een vergaderzaal iets verderop, waarbij de agenten van de Secret Service zich overal in het gebouw hadden opgesteld.

Omdat ik het afgelopen jaar al zo vaak met Beau in ziekenhuis-zalen had gezeten, zag ik iets flitsen op een monitor waarvan ik wist dat het niet goed was. Ik weet niet meer welke functie die mat, maar ik weet nog wel dat de waarde veel te hoog was. De chirurg zag het op het moment dat hij de zaal binnenliep. Zijn gezicht werd rood van schrik en hij gebaarde mij samen met hem de zaal te verlaten.

Op de gang zei hij dat hij zich zorgen maakte. Technisch gezien was het een ingewikkelde operatie: het kwam erop neer dat hij vanaf de schedelbasis met een naald door de hersenen heen moest steken om het middel in de tumor te spuiten. Elke afwijking bij het doorprikken van het weefsel kon een wezenlijk onderdeel van de hersenen beschadigen. Hij was bang, zei hij tegen mij, ‘dat ik misschien iets heb geraakt wat ik niet had moeten raken’. Hij wilde de gegevens met zijn collega’s bekijken en ging er snel vandoor.

Terwijl we wachtten tot hij terug zou komen, bleef Beau maar vragen of er iets mis was. Ik zei tegen hem dat er niets aan de hand was, dat de dokter elk moment terug kon komen.